

Sygn. akt II Ka 341/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borek (spr.)

Sędziowie: SSO Marzena Ossolińska-Pleş

SSO Bożena Przysada

Protokolant: protokolant Beata Szczotkowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej dla miasta Rzeszów – Mariusza Karp

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 września 2016 r.

sprawy **K. S.**

oskarżonego z art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rzeszowie

z dnia 19 kwietnia 2016 r., sygnatura akt II K 114/16

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania

SSO Bożena Przysada SSO Andrzej Borek SSO Marzena Ossolińska - Pleş

Sygn. akt II Ka 341/16

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 19 kwietnia 2016 r., sygn. akt II K 114/16 uznał oskarżonego **K. S.** za winnego tego że: w dniu 2 lutego 2016r. około godziny 19:10 w R. na ulicy (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości (0,89 promila, 0,93 promila alkoholu w wydychanym powietrzu) prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki R. (...) o nr rej. (...), będąc uprzednio prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Rzeszowie sygn. akt X K 1051/12 tj. o przestępstwo z art. 178a § 4 kk i za ten czyn skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat;

Na podstawie art. 71 § 1 kk orzekł grzywnę w wymierzę 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 zł (piętnaście);

Na podstawie art. 42 § 3 kk orzekł środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym;

Na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł środek karny w postaci świadczenia pieniężnego w wysokości 10 000 złotych (dziesięć tysięcy) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

Na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 90 zł (dziewięćdziesiąt) tytułem zwrotu wydatków oraz w całości w kwocie 330 zł (trzysta trzydzieści) tytułem opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł oskarżyciel publiczny zaskarżając go na niekorzyść oskarżonego K. S. w części co do pkt IV i zarzucając mu: obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 42 § 3 kk poprzez orzeczenie środka karnego nieprzewidzianego tym przepisem tj. orzeczenie dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, podczas gdy art. 42 § 3 kk traktuje o dożywotnim zakazie prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych i nie przewiduje ograniczeń zakazu do ruchu lądowego.

Wobec powyższego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie go Sądowi Rejonowemu w Rzeszowie do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora zasługuje na uwzględnienie.

I tak w Kodeksie karnym przesłanki określające środek karny zakazu prowadzenia pojazdów (art. 39 pkt 3 KK) wyraźnie wskazują, że jego zakres dotyczy zakazu prowadzenia pojazdów określonego rodzaju (art. 42 § 1 KK), zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju (art. 42 § 2 KK), albo zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych (art. 42 § 3 i 4 KK). Uszczegóławiając, w art. 42 § 1 k.k. nie określono rodzajów pojazdów, a zatem mogą wchodzić w grę różne kategorie, zależnie od przyjętego kryterium podziału rodzajowego pojazdów. Tak samo określono zakres przedmiotowy zakazu prowadzenia pojazdów orzeczanego obligatoryjnie (art. 42 § 2 KK). Przepis ten wskazuje, że jego obszar może dotyczyć wszelkich pojazdów, a zatem wszystkich pojazdów mechanicznych i wszystkich pojazdów niemechanicznych albo pojazdów określonego rodzaju. Jeśli chodzi o zakaz orzekany dożywotnio, to taki obejmuje wszelkie pojazdy mechaniczne, bez względu na ich różnice, czy inaczej kryteria (strefy ruchu, przeznaczenia i inne). Wykładnia językowa wskazuje jednoznacznie, że zakaz ten dotyczy każdego pojazdu mechanicznego. Nie jest możliwe wyłączenie jakiegokolwiek pojazdu mechanicznego z zakresu jego działania. Objęte są więc nim uprawnienia do prowadzenia pojazdów mechanicznych we wszystkich strefach ruchu i nie jest możliwe przedmiotowe wyodrębnienie jego zakresu. Tym samym nie jest dopuszczalne ograniczenie tego zakazu do pojazdów mechanicznych określonego rodzaju. W wypadku gdy zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami, sąd może natomiast odstąpić od orzeczenia zakazu wszelkich pojazdów dożywotnio, lecz wówczas musi orzec zakaz na podstawie art. 42 § 2 KK.

W uwarunkowaniach sprawy powyższe oznacza tyle, iż przekonanie Sądu Rejonowego o możliwości przedmiotowego ograniczenia dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, jak w sprawie do sfery ruchu lądowego, jest oczywiście błędne. To zaś prowadzi do konstatacji, że właściwa analiza wniosku oskarżyciela publicznego złożonego w trybie art. 335 § 1 KPK, w którym wniesiono o orzeczenie dożywotniego zakazu prowadzenia „wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym” powinna doprowadzić do jego nieuwzględnienia i zwrotu sprawy prokuratorowi.

Poza treścią zarzutu odwoławczego należy wskazać na kolejne uchybienie w treści wniosku o skazanie bez rozprawy. Stosownie do art. 72 § 1, tiret po punkcie 8 KK, wynika, że zawieszając wykonanie kary sąd orzeka przynajmniej jeden z obowiązków probacyjnych. We wniosku na taki nie wskazano.

W końcu nie jest prawidłową praktyką podpisywanie każdej karty wyroku. Kwestię podpisywania orzeczenia reguluje art. 113 KPK stanowiący, iż orzeczenie podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego, nie wyłączając przegłosowanego, chyba że orzeczenie zamieszczono w protokole. Powyższa zasada przewiduje więc obowiązek

podpisania samego orzeczenia, nie zaś każdej jego strony (por. postanowienie SN z dnia 27 września 2006r. – III KK 339/06).

Reasumując, przy uwzględnieniu, że w sprawie zachodzi konieczność „przeprowadzenia na nowo przewodu w całości”, na podstawie art. 437 § 1 i 2 KPK, art. 449 § 1 KPK i art. 456 KPK, orzeczono o uchyleniu zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przy uwzględnieniu przedstawionych uchybień.

SSO Andrzej Borek

SSO Bożena Przysada SSO Marzena Ossolińska-Płes